

Sygn. akt IV CZ 90/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Zawistowski

SSA Barbara Trębska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T.D.

przy uczestnictwie E.D.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 grudnia 2009 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 marca 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie T.D. jako niedopuszczalną z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że zarówno w apelacji jak i w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia określono na kwotę 111.872,99 zł. Tymczasem, zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. minimalna wartość przedmiotu zaskarżenia warunkująca dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, wynosi co najmniej sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W zażaleniu wnioskodawczynie, podnosząc naruszenie przepisów Konstytucji RP, tj. art. 64 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2, wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, jako wydanego na podstawie sprzecznego z Konstytucją art. 519¹ § 2 k.p.c. oraz o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto wniosła o spowodowanie skierowania do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawnego: „Czy art. 519¹ § 2 k.p.c. nie narusza norm Konstytucji RP, a w szczególności art. 64 ust. 2 i art. 77 ust. 2.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował art. 519¹ § 2 k.p.c. uznając, że niniejsza sprawa nie ma charakteru kasacyjnego, czego skarżąca nie kwestionuje. Poddaje ona natomiast w wątpliwość zgodność tego przepisu z Konstytucją RP.

Zgodnie z art. 188 pkt 1 Konstytucji o zgodności przepisu ustawy z Konstytucją orzeka Trybunał Konstytucyjny, a nie Sąd Najwyższy, którego kompetencje określone w art. 183 Konstytucji i nie obejmują orzekania o zgodności ustaw z Konstytucją. Nie może być zatem skuteczny zarzut zażalenia powołujący się na niezgodność art. 519¹ § 2 k.p.c. z art. 64 ust. 2 i art. 77 ust. 2 Konstytucji, skoro skarżąca nie przedstawiła orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego tę niezgodność, a Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do wystąpienia na podstawie art. 193 Konstytucji ze wskazanym przez skarżącą

pytaniem prawnym do Trybunału. O potrzebie skorzystania z możliwości z art. 193 Konstytucji decydują bowiem rzeczywiste wątpliwości sądu, co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, a nie wątpliwości podnoszone przez strony czy praktyczna doniosłość rozważanego problemu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2008 r., II CSK 463/07, niepubl.). W ocenie zaś Sądu Najwyższego ograniczenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, do spraw skomplikowanych, o znacznej wartości przedmiotu zaskarżenia nie budzi wątpliwości odnośnie do zgodności tego uregulowania z prawami obywatelskimi o jakich stanowią powołane w zażaleniu art. 64 ust. 2 i 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Wobec powyższego na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.